

[Knud Kristensen.]

stilling om, hvad det i Virkeligheden er, han her kommer ud for. Jeg har læst denne Paragraf igennem mange Gange, og jeg vil indrømme, at jeg har meget vanskeligt ved at forstaa, hvad det egentlig er, der er det ledende Princip i denne Skatteudskrivning, og hvad det er, der kommer til at foregaa, naar dette bliver til Virkelighed. Ved gentagen Gennemlæsning og Overtænkning af Paragraffen har jeg dog fattet noget af det, men jeg tror ikke det hele. Det er mig endnu ikke klart, om det er Selskabet eller den enkelte Aktionær, der skal betale Udbytteraten. Nu kan man maaske sige, at det er lige meget, men det er ikke lige meget. Lad mig tage et Eksempel. Hvis der deklareres et Udbytte paa 10 pCt., skal Udbytteraten saa fradrages de 10 pCt., som Aktionæren faar, eller faar han de 10 pCt. fuldt ud, og skal Selskabet saa betale Skatten i Forhold til de 10 pCt.? Det gør jo en Forskel. Hvis det nemlig er Skatteyderen, der skal betale, vil det jo sige, at hans Skat bliver beregnet efter de 10 pCt., medens han faktisk kun faar 10 pCt. ÷ Skatten. Jeg spørger: Er det det, der er Meningen, eller faar han 10 pCt., og maa Selskabet saa holde tilbage, saaledes at det kan betale Skatten, som er paalignet Selskabet under Hensyn til det Udbytte, det har ment at kunne udbetale?

Ogsaa den evindelige Henviisning, saa at sige i hver eneste Paragraf, til en anden Lov gør det meget vanskeligt at sætte sig ind i, hvad det i Virkeligheden er, der her bestemmes.

Jeg kunde fremdrage en Række Punkter, hvor Forslaget Bestemmelser efter min Mening er meget indviklede og dunkle, men jeg skal, som sagt, ikke gøre det, for jeg har ogsaa andre Ting paa Hjerte.

Det første, jeg vil sige med Hensyn til selve Skattespørgsmaalet, er dette: Er de 103 Mill. Kr. nu ogsaa nødvendige? Navnlig vil jeg stille mig meget tvivlende med Hensyn til, om det er nødvendigt at lade denne Lov gælde for 2 Aar. Det er jo en ekstraordinær Skat, der er begrundet i de ekstraordinære Forhold, og ingen ved i Dag, om disse Krigsforhold fortsættes i et eller to Aar. Jeg tror, at vi fra vor Side er mest indstillede paa at se Tiden an og ikke lovgive for længere Perioder, end man nogenlunde kan overse, og derfor mener vi, at Loven kun bør gælde 1 Aar.

Dette staar selvfølgelig i Forbindelse med — lad mig nævne det samtidig —, at vi er Modstandere af, at man paa de aarlige Finanslove kan sætte Skatten op og

ned. Nu kan man sige, at denne Fremgangsmaade jo ogsaa forudsætter en Vedtagelse, men det er dog en helt anden Ting at lovgive ved en Anmærkning paa Finansloven end at forelægge et Forslag her i Rigsdagen, der skal gennemgaa de foreskrevne Behandlinger paa den foreskrevne Maade. Vi vil derfor i hvert Fald ikke være Tilhængere af, at Skatten kan forhøjes, uden at man paa reglementeret Maade, om jeg saa maa sige, paa almindelig parlamentarisk Maade faar Sagen forelagt for Rigsdagen og godkendt af den i Form af et selvstændigt Lovforslag.

I § 2 finder vi igen det, som vi saa ved den 40 pCt.s Forhøjelse, vi for kort Tid siden havde til Behandling her i Rigsdagen: Fritagelse for de Skatteyderes Vedkommende, som kun svarer et mindre Beløb i ordinær Skat. Jeg skal ikke her lige saa lidt som dengang komme ind paa en nærmere Undersøgelse af, hvor Skattegrænsen skal ligge. Men jeg udtaler endnu en Gang Ønsket om og understreger det formaalstjenlige i, at man ser at faa en Skatteskala, efter hvilken man i ekstraordinære Tider kan behandle Skatteyderne ens, hvad enten der er Tale om store eller smaa Skatteydere, saavel hvad kommunale som Statsskatter angaar. Jeg tror, at det baade moralsk og paa anden Maade vil være af meget stor Værdi, at man ikke i visse Tilfælde undtager en vis Kreds af Skatteydere og i andre Tilfælde maaske lægger betydelig større Skatter paa nogle. Lad os faa et ensartet Grundlag vedtaget, saadan at vi kan sige, at dette efter Rigsdagens Mening er saa rigtigt forholdsmæssig som muligt. Gaar Skatten op for den ene, er det ogsaa rimeligt, at den gaar op for den anden, og omvendt selvfølgelig i forskellig Udstrækning, men saaledes at man, hvad enten Skattebevægelsen gaar op eller ned, ikke forrykker det indbyrdes Forhold mellem Skatteyderne.

I Bestemmelserne om personlige Skatter indeholdes ogsaa en Slags Merindkomstskat. Jeg skal ingen Indvending gøre mod, at de, som paa Grund af særlige Krigskonjunkturer har en betydelig Indkomst, ogsaa kommer til at yde et større Bidrag, end de vilde komme til, hvis de under normale Forhold havde haft den samme Indkomst. Men om det nu er den rigtige Form, at man, naar man kommer over et vist Beløb, lægger det til den virkelige Skatteindtægt, de har, saaledes at de derigennem kommer op i en højere Skatteklasse og skattemæssigt faar tillagt en betydelig højere Indkomst, end de i Virkeligheden har, hvorved de beskattes med en højere Procent, det hører ogsaa til de Ting, som efter mit Skøn er ganske